

LBRIS

We know
books

Antonio Blagoci

Cu un ac prea subțire

roman

Casa Cărții de Știință

Cluj-Napoca, 2026

Cuprins:

Legenda lui Veniamin	7
Moartea unui regizor	10
Poza de cuplu.....	14
Căinele care dădea din coadă.....	18
Frustrări și chirii	36
Cu trupul amanetat	44
Jucând la două capete	60
Tu cu groapa, noi cu sapa.....	75
Destăinuiri și alte păcate.....	95
Scena plicului nedesfăcut.....	111
Unsprezece.....	126
Cu ambele mâini legate la spate	135
Ante-traumatic sau pre-începutul sfârșitului.....	154
E destul loc pentru amândoi.....	166

Legenda lui Veniamin

Cu mii de ani în urmă, lumea era atât de pură încât însăși moartea era considerată un păcat. Pentru oameni, păcatul era un soi de tragedie, însă nici acest cuvânt nu era folosit cu sensul său de astăzi. Pe atunci nu existau cuvinte care să clasifice răul, întrucât răul nu luase naștere, la fel cum nici păcatul n-o făcuse.

Toți erau fericiți, iar Dumnezeu își privea creațiile mândru. Copiii săi râdeau, învățau, creșteau. Atunci erau mai uniți decât aveau să fie vreodată. Doar că ei nu știau asta. Nici măcar Dumnezeu nu anticipa tragedia care avea să urmeze.

Alături de Creator se aflau ajutoarele sale. Erau tot copiii lui, însă aveau un rang mai înalt și o misiune mai importantă. Rolul lor era să noteze evoluția omenirii. Așadar, existau mai multe tipuri de supervizori: cei care se ocupau de evidența progreselor tehnologice, cei care observau evoluția relațiilor dintre oameni, cei care urmăreau etapele dezvoltării demografice, alături de alții. Fiecare își îndeplinea silitor datoriile și nimeni nu avea nimic de obiectat. Acesta era bunul mers al lucrurilor. Singurul pe care îl cunoșteau.

Veniamin era un supervizor al relațiilor interpersonale. Față de alte categorii de supervizori, el avea datoria de a coborî pe pământ, pentru a extrage date cât mai exacte. De puțină vreme, sub observația lui se afla o fetiță de unsprezece ani.

Adnana era orfană de tată. Acesta murise în timp ce pescuia. Într-un moment de neatenție, când își oprise privirea asupra peștelui pe care voia să-l prindă, și-a pierdut echilibrul și a căzut pe pietrele deasupra cărora mergea. A fost suficient pentru a-l răpune. Nimeni n-a plâns. Nimeni n-a fost trist. Nici măcar Adnana. Privea trupul neînsuflețit al tatălui său de parcă existența lui se ștersese complet din memoria ei. Doar că Adnana nu-l uitase. Fetița nu știa decât să fie veselă, așa că se purta ca atare. La fel au făcut și restul. De când l-au găsit și până l-au îngropat, toți oamenii l-au privit pe tatăl Adnanei de parcă dispariția subită a unui seamăn este un lucru bun. Ceea ce, de fapt, chiar era. Veniamin nota cu grijă toate aceste aspecte.

Într-o zi, când mama Adnanei era plecată pentru a face rost de mâncare, fetița s-a gândit că ar fi bine să-și surprindă mama cu un coș de fructe proaspete, culese chiar de ea. Pentru a-și pune planul în aplicare, a fugit în livada din spatele casei și s-a cățărât în primul măr pe care l-a întâlnit. A lăsat coșul la baza copacului și, cu o îndemânare tipică unui copil din acele vremuri, a ajuns, în câteva secunde, pe una dintre crengile superioare. Veniamin era și el acolo, doar că Adnana nu putea să-l vadă.

După ce a aruncat câteva mere în coș, fata a constatat că pe creanga pe care stătea nu mai era niciun fruct. Vrând să coboare, aceasta a renunțat la poziția stabilă în care a stat până atunci și s-a ridicat în picioare, pentru a se întoarce la trunchi. Ce nu calculase era faptul că noua poziție distribuia greutatea sa pe o suprafață mai mică, fapt ce a cauzat ruperea crengii care o susținea.

Câteva ore mai târziu, mama sa avea să o găsească întinsă pe iarbă, fără suflare. Ea a făcut această descoperire cu zâmbetul pe buze. La fel au reacționat și cei care au îngropat-o. Și aceeași soartă îi aștepta pe toți muritorii.

A fost pentru prima dată când Veniamin a considerat că ce s-a petrecut în fața ochilor săi a fost greșit. Nu mai putea accepta faptul că sentimentele pe care oamenii le simt atunci când se întâmplă ceva bun sunt aceleași care apar în clipa dispariției unui seamăn. Moartea nu era un lucru bun. Moartea îngreuna viațile tuturor și răpea persoanele dragi de lângă familiile lor. Adnana nu merita să-și găsească sfârșitul în acea zi. La fel cum nu merita ca moartea ei să treacă pe lângă restul ca un eveniment obișnuit și neînsemnat. Veniamin a conchis că, pentru a ne bucura cu adevărat de viață, trebuie să existe și noțiunea de rău.

— Cum ar putea să știe când le e bine dacă ei nu știu cum e să le fie rău? Cum ar putea să se bucure de prezența unei persoane dragi dacă ei nu știu că, atunci când cineva moare, nu-l vor mai vedea vreodată?

— Eu sunt lumina, bucuria și adevărul din viața oamenilor. Nimeni nu va trebui să cunoască răul dacă răul nu există. Iar unde nu există rău este loc doar pentru bine, motivă Dumnezeu, răbdător cu ajutorul său.

— În aceste condiții, eu voi deveni întunericul. Rău care, prin tristețe și suferință, voi da culoare fericirii, explică Veniamin, hotărât să schimbe lumea. Te invidiez pentru statutul pe care-l ai și vreau să am și mai multă putere decât mi-ai oferit, ca să mă pot răzbuna pentru noaptea emoțiilor în care i-ai forțat pe oameni să

trăiască și să asist, nepăsător, la distrugerea lumii. Spune-mi, Doamne, există vreun lucru de care să fiu mai mândru? rosti supervisorul, întorcându-se împotriva Creatorului.

La auzul acestor vorbe, Dumnezeu l-a trăsnet pe Veniamin cu un fulger, însă acesta nu a murit, ci s-a spart în șapte bucăți distincte, cunoscute astăzi drept păcatele capitale. Lăcomia, furia, invidia, avariția, pofta, lenea și mândria au căzut pe pământ și s-au răsfrâns asupra oamenilor. Rând pe rând, pe baza păcatelor pe care le-au asimilat, aceștia s-au răzvrătit unii împotriva celorlalți și s-au împărțit în grupuri distincte. De multe ori, doar păcatele i-au mai unit pe oameni.

Domnul n-a putut decât să observe. Să privească cum copiii săi se nasc puri și, pe măsură ce înaintează în viață, cunosc și opusul emoțiilor care până atunci erau singurele lor trăiri interioare. Astfel, prin acest rău, binele a fost, într-un fel, glorificat. Ceva ce nu se întâmpla mereu, dar care plutea pe un val sentimental mult mai mare. Prin răul pe care Veniamin îl aruncase asupra omenirii, binele Creatorului își atinsese apogeul. Însă Dumnezeu nu și-a dorit asta. Așa că, de multe ori, nu ezita să se implice acolo unde era cazul.

Moartea unui regizor

În acea dimineață târzie de primăvară, Jezebel stătea la birou și făcea ce știa ea mai bine. Cosea. Bărbatul ei îi dăduse o misiune importantă înainte să plece grăbit la muncă și nu voia să-l

dezamăgească. De fapt, doar asta făcea de când îl cunoscuse pe Avidan. Croia haine pentru personajele pe care el le punea în scenă. Chiar dacă nu o plătea pentru asta, era fericită să știe că-i poate fi de ajutor bărbatului pe care-l iubește. Nu conta că nu îi mai rămânea timp pentru a onora și alte comenzi. De când s-a căsătorit cu Avidan, cele mai importante comenzi din viața ei au fost ale lui. Și nu voia ca lucrul ăsta să se schimbe. La fel cum, sub nicio formă, nu voia să-l supere. Nu și-ar fi permis o mașină de cusut nouă. Nici măcar una folosită. Așa că făcea tot ce îi stătea în putință pentru a-l face fericit pe soțul său.

Afară era înnorat, iar pe birou era aprinsă o lampă. Mâna lui Jezebel plimba cu dibăcie acul, dintr-o parte în alta a materialului pe care-l lucra. Nu putea să lege acele cusături la mașină. Ea era perfecționistă și privea croitoria ca pe o artă. O croitoreasă care construia destinul unor personaje cu ajutorul aței pe care acul ei o lăsa în urmă. Nu-i putea încredința o asemenea povară unei mașini de cusut. Doar cineva care deține un suflet s-ar putea juca cu lucruri atât de delicate precum destinul. Cu ceva timp în urmă, ea i-a împărtășit aceste gânduri lui Avidan, însă el a spus că nu îi pasă și că vrea ca recuzita să fie gata mai repede. Bărbatul nu o înțelegea pe Jezebel. Dar pentru ea nu conta. Ea îl iubea oricum.

Dacă cineva ar fi întrebat-o pe Jezebel cu ce se ocupă soțul ei, ar fi răspuns, fără să stea pe gânduri, că e regizor. Dar adevărul e că asta e tot ce știa. Avidan nu vorbea niciodată cu ea despre muncă. N-a invitat-o la nicio piesă regizată de el. Nu i-a menționat nici măcar o dată cu ce actori lucrează. Pentru ea,

meseria asta era un mister. La fel cum era și ce făcea Avidan. Cu toate astea, avea încredere în soțul ei. Știa că totul era bine atunci când o săruta tandru pe obraz și îi mulțumea pentru ajutorul pe care i-l oferă. Bărbatul ei făcea asta în fiecare seară, așa că nu avea motive de îngrijorare.

Încetul cu încetul, rochia de stofă, pe care Avidan o voia gata până următoarea zi, prindea contur. Bărbatul i-a spus că-i va aparține unui personaj special și că își dorea ca femeia să-și folosească tot talentul de care dispune pentru a o realiza. Jezebel își propusese ca din mâinile ei să iasă cea mai frumoasă rochie din câte a văzut soțul său, însă a pus acul și stofa jos atunci când a sunat telefonul. Acela a fost ultimul moment când bucata de material avea să mai fie mănuită de o croitoreasă.

Jezebel aproape că a sărit de pe scaun, grăbindu-se să ajungă la telefon. A fost surprinsă când a auzit soneria. A presupus că e cineva care-l caută pe Avidan, întrucât asta se întâmpla de fiecare dată. Deja se pregătise să spună că bărbatul ei nu e acasă și că roagă apelantul să revină mai târziu. Doar că, de data aceasta, ea era destinatarul apelului.

La capătul liniei telefonice se afla un angajat al spitalului local. Cu o voce sumbră și pe un ton aproape mortuar, a întrebat-o pe femeie dacă ea este Jezebel, soția lui Avidan. În timp ce emițătorul vorbea, mâna îi tremura pe telefon. Nu mai era atât de sigură că nu avea de ce să-și facă griji.

— Vă anunț cu părere de rău că soțul dumneavoastră a decedat în urma unui accident rutier. Puteți veni să îi luați lucrurile până ca noi să-l trimitem la morgă. E posibil să rămână

fără ele dacă nu le revendicați. Trupul va trece prin multe mâini până va fi înmormântat.

Apoi a ales cel mai cinic mod de a termina convorbirea. A închis. Femeia a pus receptorul la loc și a încremenit. Rămăsese cu privirea orientată spre ușă, parcă așteptându-l pe Avidan să vină și să o sărute pe obraz. Doar că acest lucru nu mai era posibil. Acea avea să fie prima zi când pe Jezebel n-a mai sărutat-o bărbatul său. Prima zi, după unsprezece ani de căsătorie. Gândul acesta a făcut-o să se rezeme de perete și să pornească robinetul râului tristeții. Lacrimi pe care, în cele din urmă, le-a șters cu rochia pe care o cosea. Știa că nu mai are nevoie de ea și, chiar dacă era doar un obiect, simțise nevoia să-și imprime emoțiile în ceva în care pusese suflet.

Lumea ei se prăbușise brusc și și-ar fi dorit să aibă măcar un umăr pe care să poată plânge. O persoană care să-i aline suferința. Oricine care să-i spună că totul va fi bine. Însă nu avea. Și nu era vina ei. N-au fost puține dățile când a încercat să rămână însărcinată. De fiecare dată, fără succes. La un moment dat își făcuse un scop din a deveni mamă, însă s-a consolată cu gândul că, poate, are alt scop în viață. Sigur avea. Dar, în acea clipă, ar fi dat orice numai să știe că Avidan a lăsat un copil în urmă. Că ei i-a rămas ceva din el. Ceva care să-i aducă aminte de bărbatul său decedat.

După zeci de minute în care a plâns în singurătată, Jezebel a luat poza soțului său din portofel, de altfel și singura pe care o avea, și a plecat spre spital. Casa rămăsese goală. Nimeni n-avea s-o aștepte atunci când ea se va întoarce. Poate ar fi fost bine ca mașina de cusut să aibă, și ea, un suflet.

Poza de cuplu

Cu mai bine de unsprezece ani în urmă, Avidan i-a propus lui Jezebel să îl însoțească la premiera uneia din piesele regizate de el. Pe atunci, cei doi nu erau căsătoriți. Dar erau împreună de aproape doi ani, iar Jezebel ardea de nerăbdare să vadă, cu propriii ochi, talentul iubitului său.

Bărbatul i-a deschis ușa fetei și a invitat-o înăuntrul teatrului, eleganța gesturilor sale făcând-o pe Jezebel să zâmbească. Chiar dacă formau deja un cuplu stabil, Avidan nu se oprea din a o face pe iubita sa să se simtă ca la prima întâlnire. Lucru pe care amândoi l-au apreciat.

Ca o cortină ce dezvăluie un cadru plin de elemente magice, ușa a introdus-o pe Jezebel într-un peisaj desprins parcă din imaginația sa. De când Avidan i-a transmis verbal invitația și până când a pășit pe acest teritoriu, nou pentru ea, fata nu s-a oprit nicio secundă din a încerca, așa cum putea, să vizualizeze sala de teatru. De fapt, ea nu mai trecuse niciodată pragul unei clădiri care găzduia evenimente culturale. Lipsa timpului sau a banilor erau motive destul de întemeiate, însă principala cauză era aceea că nu avea cu cine. Jezebel nu mai avea pe nimeni în afară de Avidan.

— Este exact așa cum mi-am imaginat-o!

Fata a început să coboare treptele una câte una, apoi două câte două. Țopăia asemeni unui copil care vede, pentru prima

dată, un loc nou de joacă. Entuziasmul său era ceva ce Avidan nu mai cunoscuse până atunci. Bărbatul își însușea fiecare zâmbet pe care iubita sa îl arăta și nu părea că avea de gând să se oprească prea curând. Trăirile ei, într-o oarecare măsură, deveniseră ale lui. Acesta era farmecul cu care Jezebel își vrăjise viitorul soț, care s-a mulțumit să-și admire iubita din dreptul intrării.

— Aici lucrezi? s-a răstit fata de undeva din fața scenei, încercând să acopere distanța dintre ei cu unde sonore puternice.

— Uneori. Nu am mereu onoarea să-mi prezint piesele unui public atât de mare.

În timp ce a vorbit, bărbatul a făcut înconjurul sălii cu mâna, apoi a început să coboare treptele. Dar Jezebel l-a privit mirată. Abia atunci realizase că sala era goală. În ciuda faptului că aceasta adăpostea peste o mie de fotolii acoperite de catifea roșie, toate erau neocupate.

— Nu a mai ajuns nimeni? La cât începe piesa?

— Ce tot vorbești? Au ajuns toți cei care trebuiau să ajungă. Actorii, publicul și regizorul. Adică tu și eu.

Avidan a făcut un pas mare pentru a urca pe scenă, apoi i-a oferit mâna iubitei sale, îndemnând-o să i se alăture. Jezebel a acceptat fără să ezite, însă nu înțelegea nimic din ceea ce se întâmpla. Chiar și așa, o cuprinsese imediat un sentiment pe care l-a catalogat, în sine sa, drept uimitor. Așa a descris ea experiența de a fi pe scenă, chiar dacă fotoliile erau goale. Probabil că, într-o altă viață, ar fi putut fi o actriță de succes.

— Putem începe? a spus Avidan încrezător, captându-i lui Jezebel atenția, ce se pierduse pe undeva prin sală.